Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

nr. 231.454 van 5 juni 2015

A.213.255/VIII-9358

In zake: **1. BESSEM** Luc,
2. VILDAER Christine,

die woonplaats hebben gekozen bij
mr. Jean LAURENT, advocaat,
Defacqzstraat 78
1060 Brussel,

tegen:

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering,

dat woonplaats heeft gekozen bij
mr. Emmanuel JACUBOWITZ, advocaat,
Tedescolaan 7
1160 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 30 juli 2014 ingediende verzoekschrift, waarbij Luc BESSEM en Christine VILDAER de nietigverklaring vorderen van het “besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 maart 2014 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest”;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Edward LANGOHR, auditeur bij de Raad van State, opgesteld op grond van artikel 12 van de algemene procedureregeling;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 april 2015, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de openbare terechtzitting van 29 mei 2015;

Gehoord het verslag van Jacques VANHAEVERBEEK, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van mr. Jean LAURENT, advocaat, die voor de verzoekende partijen verschijnt, en van mr. Emmanuel JACUBOWITZ, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Edward LANGOHR, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat deze zaak de volgende voorgeschiedenis heeft:

1. De verzoekers zijn leden van het statutair personeel van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De eerste verzoeker is tevens vakbondsafgevaardigde en bestendig secretaris van het Vrij Syndicaat voor het Openbaar Ambt (VSOA).

2. Op 21 augustus 2013 zijn in Sectorcomité XV onderhandelingen aangevat met het oog op de vaststelling van een besluit van de Brusselse Hoofdstedelijk Regering houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Die onderhandelingen zijn afgesloten op 18 december 2013 en de drie vakorganisaties hebben te kennen gegeven dat ze het niet eens zijn met het hun voorgelegde ontwerpbesluit.

3. Op 8 januari 2014 richten de eerste verzoeker en een vertegenwoordiger van de Algemene Centrale der Openbare Diensten (ACOD) aan de verwerende partij een brief waarin ze haar verzoeken verschillende punten van kritiek op te nemen in het protocol van niet-akkoord en het feit hekelen dat de voorzitter van het onderhandelingscomité geweigerd heeft hun, vóór 18 december 2013, een definitieve en leesbare tekst te bezorgen, dat hij geen mandaat had om te onderhandelen en niet bevestigd had dat hij hun tegenvoorstellen had ontvangen.

4. Op 28 januari 2014 antwoordt Merlijn ERBUER, voorzitter van sectorcomité XV, het volgende:

“ Hoewel op 9 en 11 december 2013 wel degelijk sprake is geweest van amendementen aangevraagd door de vakorganisaties, zijn die amendementen uiteindelijk na afloop van de onderhandeling niet overgenomen door de Regering. Bijgevolg bestaan er geen andere laatste versies van de teksten dan die welke is bezorgd op 25 november 2013.

Het is juist dat tijdens de vergadering ter afsluiting van de onderhandeling op 18 december 2013 de vakorganisaties de zaal hebben verlaten. Nochtans, zoals bepaald wordt in artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 september 1984, maakt de afwezigheid van “een of meer regelmatig opgeroepen afvaardigingen van vakorganisaties, […] de onderhandelingen [niet] ongeldig”. Bijgevolg is de onderhandeling over de teksten betreffende het nieuwe statuut op correcte wijze afgesloten op 18 december 2013.

De afgevaardigden van de overheid hadden van de Regering een mandaat gekregen om de tekst die in de vergadering van 28 augustus 2013 is voorgelegd, voor te stellen en te verdedigen. Zij hadden dus wel degelijk de bevoegdheid om de betrokken overheden te binden. Overigens is het duidelijk dat de tekst die op 25 november is bezorgd en voorgelegd aan de vakorganisaties wijzigingen heeft ondergaan ten opzichte van die van 28 augustus. Dat toont eveneens aan dat de afgevaardigden van de overheid over een onderhandelingsmandaat beschikten.

Dat de Regering in dezen heeft beslist geen gevolg te geven aan bepaalde eisen van de vakbonden, op grond van redenen die zijn uiteengezet tijdens de verschillende onderhandelingsfases, vormt geen onregelmatigheid in de onderhandelingsprocedure.

Ten slotte neem ik er nota van dat uw brief opmerkingen bevat die al eerder gemaakt waren over de ontwerpen van protocol die u op 20 december 2013 zijn bezorgd. Ik wil u bij dezen mededelen dat die opmerkingen ter sprake zullen komen op de volgende vergadering van sectorcomité XV”.

5. Op 5 maart 2014 heeft de Raad van State advies nr. 54.917/2 gegeven over het hem voorgelegde ontwerpbesluit.

6. Op 5 juni 2014 verschijnt in het Belgisch Staatsblad het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 maart 2014 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, dat op 1 juli 2014 in werking is getreden.

Dat is de bestreden handeling;

Overwegende dat de verzoekers een eerste middel ontlenen aan schending van de artikelen 2, § 1, 1°, 3, § 1, 3°, en 5 van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel en van de artikelen 16, 21, 23 et 30 van het koninklijk besluit van 28 september 1984 tot uitvoering van de voornoemde wet van 19 december 1974; dat ze in een eerste onderdeel betogen dat de vakorganisaties zich niet met kennis van zaken hebben kunnen uitspreken, aangezien tijdens de vergadering van 17 december 2013 aan hen geen volledige tekst is voorgelegd; dat ze aanvoeren dat ze zich daarover op 10 januari 2014 per brief hebben beklaagd bij de Staatsecretaris; dat ze daaraan toevoegen dat de Franse en Nederlandse teksten niet overeenstemden en dat de verwijzingen naar artikelen niet klopten, waardoor ze de echte bedoelingen van de overheid niet konden kennen; dat ze in een tweede onderdeel stellen dat elke onderhandeling dient te worden afgesloten met een protocol van akkoord waarin wordt aangegeven of de vertegenwoordigers van de overheid en die van het personeel al dan niet een akkoord hebben kunnen bereiken en dat in casu de onderhandeling betrekking diende te hebben op heel de ontwerptekst die bij een eerste lezing door de Regering was goedgekeurd; dat ze erop wijzen dat in protocol 2013/11 van 18 december 2013 het volgende wordt gesteld :

“ In het kader van de komende onderhandelingen over het sectorieel akkoord 2013-2014, engageert de regering zich tot het bespreken van volgende eisen van de vakbonden :
1. Beroepcommissie behoudt beslissingsbevoegdheid;
2. Voorrang voor internen bij promotie;
3. Voorrang voor internen bij aanwerving;
4. Verlenging van stage wordt mogelijk (beroepscommissie beslist);
5. Terugbetaling treinabonnementen aan 100%;

6. De 45 onbetaalde verlofdagen omwille van familiale redenen, mogen ook opgenomen worden om te zorgen voor een ziek familielid (o.b.v. medisch attest);
7. Een negatieve evaluatie wordt pas na 1 jaar gevolgd door een nieuwe evaluatie, en niet al na 6 maanden";

dat zij daaruit afleiden dat de verwerende partij sommige zaken die in de tekst voorkomen buiten de onderhandeling heeft gehouden, en aldus aangeeft dat de onderhandeling niet over een volledige tekst ging; dat zij daar aan toevoegen dat de verwerende partij het begrip onderhandeling over een basistekst heeft verward met het begrip sectoraal akkoord inzake sociale programmatie, dat de rechtsgrond van de sociale programmatie en het sectoraal akkoord te vinden is in artikel 3, § 1, 3°, van de voornoemde wet van 19 december 1974, dat de onderhandeling impliceerde dat de verwerende partij de eisen van de vakorganisaties betreffende de bepalingen van de onderzochte tekst zou bespreken en dat het merendeel van de door de overheid aangehaalde aspecten geenszins afhangt van een sectoraal akkoord inzake sociale programmatie, zoals de bevoegdheden van de beroepscommissie, de voorrang voor internen bij promotie, de voorrang voor internen bij aanwerving, de nadere regels inzake de stage, de onbetaalde verloven en de gevolgen van een evaluatie; dat ze in een derde onderdeel betogen dat de vertegenwoordiger van de overheid bij de onderhandelingen met schending van artikel 5, § 2, van de voornoemde wet van 19 december 1974 over geen enkele machtiging beschikte; dat de verzoekers hun argumenten herhalen in hun memorie van wederantwoord alsook in hun laatste memorie;

Overwegende dat de Raad van State, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, er al meermaals aan heeft herinnerd (arresten nr. 162.616 van 22 september 2006 en nr. 206.654 van 15 juli 2010) "dat, onder de gelding van het koninklijk besluit van 20 juni 1955 houdende syndicaal statuut van het personeel der openbare diensten, de overheid, volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State, niet verplicht was de tekst zelf van de ontworpen maatregelen ter raadpleging aan de vakbonden voor te leggen en dat aan het vakbondsstatuut voldaan was wanneer de vakorganisaties de mogelijkheid hadden gehad zich op concrete wijze uit te spreken over de kwesties waarop de ontworpen bepalingen betrekking hadden alsook over de strekking ervan; dat de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel en het

uitvoeringsbesluit d.d. 28 september 1984 van die wet weliswaar een nieuwe regeling hebben georganiseerd waarbij de raadpleging van de vakbonden is vervangen door onderhandeling en overleg en dat, inzonderheid, de kwesties waarover sedertdien onderhandeld dient te worden op duidelijke wijze door de wet zijn omschreven; dat aldus dient te worden onderhandeld over de grondregelingen ter zake van het administratief statuut, de bezoldigingsregeling, de pensioenregeling, de betrekkingen met de vakorganisaties en de organisatie van de sociale diensten; dat de nieuwe regeling verschilt van die welke georganiseerd was bij het voornoemde koninklijk besluit van 20 juni 1955, maar ook van de regeling van collectieve arbeidsovereenkomsten georganiseerd bij de wet van 5 december 1968, aangezien de overheid de bevoegdheid behoudt om het statuut van haar personeelsleden voor de toekomst eenzijdig te wijzigen; dat het strijdig zou zijn met de wetten op de openbare dienst om een extensieve uitlegging te geven van de bepalingen van het vakbondsstatuut; dat het oogmerk van het nieuwe vakbondsstatuut niet in die mate verschilt van dat van het oude dat afgeweken dient te worden van de rechtspraak die onder de gelding van het oude statuut is uitgewerkt met betrekking tot de inhoud van wat ter onderhandeling of voor overleg moet worden voorgelegd, namelijk de kwesties en de strekking ervan en niet de tekst waarin die maatregelen worden vastgelegd; dat dus voor elk van de in de middelen opgesomde bepalingen dient te worden nagegaan of over de wijzigingen die in het ontwerp zijn aangebracht opnieuw onderhandeld diende te worden; dat de verzoekers in casu niet aangeven van welke bepaling of bepalingen de draagwijdte zou zijn gewijzigd zonder dat het vooraf ter onderhandeling zou zijn voorgelegd; dat het eerste onderdeel van het middel bijgevolg onduidelijk en dus ongegrond is; dat, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, uit het feit dat de verwerende partij zich ertoe heeft verbonden onderhandelingen aan te vatten over bepaalde punten die aan de basis liggen van het niet-akkoord van de vakbonden, niet kan worden afgeleid dat die vooraf, vóór de vaststelling van het kwestieuze besluit, uit de onderhandeling zouden zijn gehaald, zodat dit onderdeel van het middel eveneens ongegrond is; dat, wat het derde onderdeel betreft, de verwerende partij op verzoek van de auditeur-rapporteur in het kader van het onderzoek van de zaak die onder nummer A. 213.158/VIII-9345 ingeschreven is en nog steeds aanhangig is, de volmacht heeft voorgelegd die Merlijn ERBUER heeft gekregen om op te treden als voorzitter van Sectorcomité XV, zodat dit onderdeel van het middel geen feitelijke

grondslag heeft; dat geen uitspraak hoeft te worden gedaan over de hoedanigheid waarin de verzoekers optreden, aangezien het middel ongegrond moet worden verklaard;

Overwegende dat de verzoekers een tweede middel ontlenen aan schending van de artikelen 39, § 1, en 17, § 1, B, 1°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken; dat ze aanvoeren dat, zoals de afdeling Wetgeving van de Raad van State in haar advies heeft opgemerkt, de evaluatie moet worden uitgevoerd in de taal van de ambtenaar; dat ze erop wijzen dat volgens artikel 140 van het statuut de evaluatie wordt uitgevoerd door de functionele chef en dat het feit dat hij wordt bijgestaan door een tweetalig personeelslid niets afdoet aan de vaststelling dat hij niet in staat is de evaluatie uit te voeren in de taal van de ambtenaar; dat zij betogen dat hetzelfde bezwaar kon worden gemaakt met betrekking tot artikel 93 van de ontworpen tekst maar dat die bepaling op adequate wijze gecorrigeerd is (artikel 92 van het statuut); dat zij daaruit afleiden dat bij gebrek aan een verklaring over dat verschil in behandeling in de memorie van toelichting, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel zijn geschonden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zij een tweetalige structuur bezit en dat de functionele meerdere bijgevolg niet noodzakelijk tot dezelfde taalrol behoort als de ambtenaar die hij moet evalueren; dat zij aanvoert dat de betrokkenheid van de tweetalige adjunct ervoor zorgt dat het gesprek plaatsvindt in de taal van de geëvalueerde ambtenaar en dat het evaluatieverslag overeenstemt met de inhoud van de gesprekken; dat ze daaruit afleidt dat het doel dat nagestreefd wordt door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen bijgevolg bereikt is; dat ze in haar laatste memorie aangeeft dat er rekening dient te worden gehouden met de realiteit waarmee het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt geconfronteerd, namelijk dat het inschakelen van tweetalige adjuncten onontbeerlijk is voor de goede werking van het bestuur en dat de tweetalige adjuncten niet louter vertalers zijn;

Overwegende dat artikel 17, § 1, B, 1°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken als volgt luidt:

“ § 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad

gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

[…]

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:
1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

[…]";

dat artikel 39, § 1, van dezelfde wetten als volgt luidt:

" § 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling";

Overwegende dat het ontworpen artikel 140 van het statuut als volgt luidde:

" § 1. De evaluator van de ambtenaar is zijn functionele chef. Hij wordt minstens aangeduid door het diensthoofd van de ambtenaar. Indien hij niet tot dezelfde taalrol als de ambtenaar behoort, dient de functionele chef, om evaluator te zijn, een voldoende kennis van de taal van de geëvalueerde ambtenaar te bezitten, ofwel omdat hij als ambtenaar behoort tot het tweetalig kader, die krachtens artikel 43, § 3, derde lid van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, het bewijs heeft geleverd de tweede taal voldoende te kennen, ofwel omdat hij in het bezit is van een taalbewijs waaruit de voldoende kennis van de andere taal blijkt dat uitgereikt is op grond van het Koninklijk Besluit van 8 maart 2001 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van dezelfde wetten.

§ 2. Indien de functionele chef niet aan deze voorwaarde voldoet:
- hetzij wijst minstens zijn diensthoofd het personeelslid aan die met de evaluatie wordt belast, met inachtneming van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurzaken. In dit geval woont de functionele chef de verschillende onderhouden bij als observator.
- hetzij moet de functionele chef bijgestaan worden door een wettelijk tweetalig personeelslid die de gesprekken bijwoont en het evaluatieverslag pas goedkeurt wanneer het de inhoud van de gesprekken weerspiegelt.

§ 3. Een personeelslid mag geen evaluatie uitvoeren zonder eerst een passende opleiding te hebben gevolgd";

dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State in haar advies nr. 54.917/2 van 5 maart 2014 het volgende heeft gesteld:

“ In paragraaf 2, tweede streepje, wordt bepaald dat de functionele chef die niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in paragraaf 1 ‘moet (…) bijgestaan worden door een wettelijk tweetalig personeelslid die de gesprekken bijwoont en het evaluatieverslag pas goedkeurt wanneer het de inhoud van de gesprekken weerspiegelt’.

Gelet op wat voorgeschreven is door de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’, waaronder onder meer hoofdstuk V, afdeling 1, dat bij artikel 32, § 1, van de gewone wet van 16 juni 1989 ‘houdende diverse institutionele hervormingen’ van toepassing is verklaard op de diensten van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, moet een ambtenaar van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest blijkbaar in ieder geval geëvalueerd worden in zijn taal, overeenkomstig de artikelen 39, § 1, en 17 § 1, B, 1°, van de voornoemde gecoördineerde wetten.

Paragraaf 2, tweede streepje, beantwoordt niet aan dat vereiste”;

Overwegende dat de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest overeenkomstig de artikelen 39, § 1, en 17, § 1, B, 1°, van de voornoemde gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 in ieder geval geëvalueerd moeten worden in hun eigen taal en dat daarbij geen beroep mag worden gedaan op vertalers; dat zulks precies het geval is dat wordt beoogd in artikel 140, § 2, tweede streepje, van het statuut, waarin wordt bepaald dat wanneer de functionele chef, die de evaluator van de ambtenaar is, niet tot dezelfde taalrol behoort en bovendien geen voldoende kennis bezit van de taal van de geëvalueerde ambtenaar, hij “bijgestaan [moet] worden door een wettelijk tweetalig personeelslid [dat] de gesprekken voert in de taal van de geëvalueerde en het evaluatieverslag pas goedkeurt wanneer het de inhoud van de gesprekken weerspiegelt”; dat het middel, in zoverre het gericht is tegen artikel 140, § 2, tweede streepje, bijgevolg gegrond is;

Overwegende dat de verzoekers een derde middel ontlenen aan schending van artikel 9 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en redelijkheid, van

het beginsel van de vergelijking van aanspraken en verdiensten en van het algemeen beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie; dat ze tegen het bestreden besluit inbrengen dat daarbij aanwervings- en bevorderingsprocedures worden georganiseerd zonder selectietest; dat zij aanvoeren dat de verwerende partij vóór 1 juli 2014 geen bepalingen kon uitvaardigen die niet in overeenstemming waren met het voornoemde koninklijk besluit van 22 december 2000; dat zij betogen dat de verwerende partij artikel 9 van dat besluit heeft geschonden door de artikelen 46, eerste lid, en 51, § 1, derde lid, van het omstreden statuut vast te stellen, waarbij specifieke aanwervingsmodules worden georganiseerd die zich kunnen beperken tot één enkel gesprek voor de selectiecommissie; dat zij stellen dat de procedure die in de artikelen 108 en 109 van het statuut geregeld wordt het evenmin mogelijk maakt om de aanspraken en verdiensten op objectieve wijze met elkaar te vergelijken; dat ze daaraan toevoegen dat, wat de procedures voor bevordering door verhoging in graad betreft, in artikel 84, tweede lid, wordt verwezen naar de specifieke module van het bovengenoemde artikel 51, § 1, derde lid, en dat de enige procedurele waarborg die dat artikel biedt het feit is dat voor de betrekkingen van rang A3 en A2 de selectietests ten minste een gesprek met de selectiecommissie omvatten; dat zij daaruit afleiden dat bij artikel 84 een verschillende toestand wordt georganiseerd voor de betrekkingen van rang A3 en A2 dan voor die van rang B2, C2, D2 en E2 zonder redelijke rechtvaardiging of overtuigende reden en dat aldus een discriminatie in de zin van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in het leven wordt geroepen; dat zij menen dat geen enkele reden wordt opgegeven om de voorkeur te geven aan mondelinge gesprekken zonder mogelijkheid van een al dan niet anonieme schriftelijke test en dat die toestand de mogelijkheid biedt te opteren voor willekeur in plaats van voor objectiviteit bij het onderzoek en de onderlinge vergelijking van de kandidaturen; dat ze daaraan toevoegen dat, wat de bevordering betreft, bij de bestreden handeling de mogelijkheid wordt geschrapt om tegen het voorstel tot rangschikking een beroep in te stellen, wat een van de fundamentele waarborgen is die krachtens het gelijkheidsbeginsel zou moeten worden geboden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de wijziging van artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bij artikel 42 van de bijzondere wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de Zesde Staatshervorming, welke wijziging tot gevolg heeft dat de Gemeenschappen en

Gewesten worden vrijgesteld van de verplichting zich te houden aan het koninklijk besluit van 22 december 2000, in werking is getreden op 1 juli 2014; dat zij daaruit afleidt dat zij kon beslissen om zich niet meer aan dat koninklijk besluit te houden vanaf 1 juli 2014, de datum waarop het bestreden besluit in werking is getreden; dat zij daaraan toevoegt dat de verzoekers niet aantonen in welk opzicht de organisatie van één enkel gesprek met de selectiecommissie in het kader van een specifieke aanwervingsmodule een objectief onderzoek van de kandidaturen en een daadwerkelijke vergelijking van de aanspraken en verdiensten niet mogelijk zou maken; dat zij erop wijst dat de overheid die belast is met de selectieprocedure hoe dan ook verplicht is de artikelen 10 en 11 van de Grondwet na te leven; dat zij aanvoert dat in het middel niet wordt aangetoond dat de gelaakte bepalingen van dien aard zijn dat ze de bestuurlijke overheid verhinderen die bepalingen van de Grondwet na te leven; dat zij er in haar laatste memorie aan herinnert dat de bestreden bepalingen in werking zijn getreden op dezelfde dag als het nieuwe artikel 87, § 4, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen waarbij de rechtsgrond van het APKB wordt geschrapt, zodat het bestreden besluit op geen enkel ogenblik in strijd met de bestaande rechtsorde van toepassing is geweest; dat zij stelt dat het niet redelijk zou zijn geweest het nieuwe statuut op te delen om te wachten op de inwerkingtreding van een bepaling die al definitief aangenomen was en waarvan de op handen zijnde inwerkingtreding geen enkele twijfel meer leed;

Overwegende dat artikel 45 van het bestreden besluit – dat overeenstemt met artikel 46 van het ontwerp – als volgt luidt:

“ De selectie kan bestaan uit meerdere opeenvolgende modules van selectieproeven waartoe de kandidaat slechts is toegelaten onder voorbehoud van slagen in of vrijstelling van de voorafgaande module. Een selectie bestaat minimaal uit een specifieke module.

De rangschikking wordt enkel op basis van de resultaten van de specifieke module opgemaakt.”;

dat artikel 50 van de bestreden handeling – dat overeenstemt met artikel 51, § 1, van het ontwerp – als volgt luidt:

“ De specifieke module van de selectie omvat de proef of de opeenvolgende proeven die dient/dienen om een kwalitatieve selectie te maken van de kandidaten op basis van de specifieke functievereisten van de vacante betrekking. Onder specifieke vereisten, verstaat men minstens:
- de motivatie om de functie te bekleden;

- de technische vaardigheden;
- de essentiële specifieke vaardigheden.

De proef/proeven wordt/worden georganiseerd door het HRM.

De specifieke module bestaat minstens uit een gesprek met de commissie bedoeld in artikel 41. Dit gesprek kan aangevuld worden met een praktische proef ter evaluatie van de vaardigheden en/of kennis die vereist zijn voor de functie van de vacante betrekking";

dat artikel 83, eerste tot derde lid, van de bestreden handeling - dat overeenstemt met artikel 84, eerste tot derde lid, van het ontwerp - als volgt luidt:

" De directieraad bepaalt de aard van de vergelijkende proef of proeven bestemd om te evalueren in hoeverre de kandidaat over de capaciteit beschikt om in de bedoelde functie te functioneren.

Die proef/proeven vormt/vormen, voor de betrekkingen van rang 2 en 3, de specifieke selectiemodule bedoeld in artikel 50.

Voor de betrekkingen van de rang A3 en A2 omvat/omvatten de proef/proeven steeds minstens een gesprek met de commissie, zoals bedoeld in artikel 92.

[…]";

dat artikel 108 van de bestreden handeling - dat overeenstemt met artikel 108 van het ontwerp waarvan een lid is geschrapt - als volgt luidt:

" § 1. De ambtenaar kan bevorderd worden van de niveaus B of C naar het niveau A.

De proeven voor de overgang naar het niveau A zijn in drie reeksen ingedeeld.

§ 2. De eerste reeks wordt georganiseerd door SELOR. De proeven van die reeks beogen een evaluatie van het vermogen van een ambtenaar om in niveau A te functioneren. Ze worden afgesloten met een attest van slagen of een verslag van het niet-slagen. Het attest van slagen is onbeperkt in de tijd geldig.
De afgevaardigd bestuurder van SELOR kan een vrijstelling toekennen voor proeven waarvoor men reeds geslaagd is.

§ 3. Een ambtenaar die niet geslaagd is voor een proef wordt gedurende een periode van zes maanden, te rekenen vanaf de datum van het afleggen van deze proef, uitgesloten van de mogelijkheid van het opnieuw afleggen ervan.

§ 4. De tweede reeks omvat vier proeven die een evaluatie van de verwerving van kennis beogen. Elk van de vier proeven bestaat in het volgen van en slagen voor cursussen van minstens vier studiepunten volgens het European Credit Transfer System, afgekort ECTS, van een masterprogramma van een universiteit of hogeschool van de Europese Economische Ruimte. De tweede reeks proeven is alleen toegankelijk voor de geslaagden van de eerste reeks proeven.

Een van die proeven dient gekozen te worden binnen de vakgebieden economie, recht of overheidsfinanciën.
De drie andere proeven worden gekozen in onderling akkoord tussen de kandidaat en de HRM-verantwoordelijke.
Voor elke proef van deze reeks is het slagen onbeperkt in de tijd geldig.
De proeven van de huidige reeks worden ambtshalve beschouwd als proeven die voldoen aan de voorwaarden vastgesteld door artikel 289.
De inschrijvingskosten voor de proeven van de huidige reeks worden ten laste genomen door het Ministerie.

§ 5. De derde reeks bestaat uit de modules zoals bepaald in de onderafdeling 3 van het hoofdstuk I van de titel III van het boek I. Ze wordt georganiseerd door het Ministerie. Ze is alleen toegankelijk voor de geslaagden van de eerste en de tweede reeks proeven.

De derde reeks wordt afgesloten met een rangschikking van de kandidaten die geschikt zijn bevonden om de functie uit te oefenen";

dat artikel 109 van de bestreden handeling - dat overeenstemt met artikel 109 van het ontwerp - als volgt luidt:

" De bevordering door overgang naar een hoger niveau wordt toegekend aan een ambtenaar, geslaagde van de selectieprocedure die minstens de volgende modules bevat, zoals beschreven in hoofdstuk I van titel III van dit boek :
- Instapkaartmodule;
- Generieke module;
- Specifieke module";

Overwegende dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State in het voornoemde advies nr. 54.917/2 het volgende heeft gesteld :

" In het ontwerp wordt bepaald dat dit besluit op 1 juli 2014 in werking treedt. Op die datum treedt eveneens artikel 42, 3°, van de bijzondere wet van 6 januari 2014 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming' in werking, waarbij het huidige artikel 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen' door een nieuwe bepaling wordt vervangen. Krachtens de huidige bepaling wijst een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad die algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van het Rijkspersoneel aan, welke van rechtswege van toepassing zullen zijn op het personeel van de Gemeenschappen en de Gewesten, alsook op het personeel van de publiekrechtelijke rechtspersonen die van de Gemeenschappen en de Gewesten afhangen.

Door de vervanging van dat artikel 87, § 4, door een bepaling met een andere strekking zal het koninklijk besluit van 22 december 2000 'tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die

ervan afhangen'(hierna afgekort als het APKB) op 1 juli 2014 zijn rechtsgrond verliezen, zodat de gemeenschaps- en gewestregeringen niet meer gehouden zijn daarnaar te handelen.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof volgt dat de bepalingen die de gemeenschappen en gewesten vaststellen evenwel in overeenstemming moeten zijn met de bevoegdheidverdelende regels zoals die gelden op het ogenblik waarop die bepalingen worden vastgesteld.

Indien de steller van het ontwerp nu reeds wil handelen binnen het juridisch kader zoals het vastgelegd zal zijn vanaf 1 juli 2014, de datum waarop de voornoemde bijzondere wet van 6 januari 2014, in werking treedt, kan hij het ontwerp pas vanaf diezelfde datum vaststellen.

Als het daarentegen zijn bedoeling is dat de Regering dat besluit vaststelt vóór 1 juli 2014, moet hij zich richten naar die verordeningsbepalingen die zijn vastgesteld op basis van het huidige artikel 87, § 4, van de voornoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980.

De Raad van State gaat uit van die tweede hypothese. Daarom wordt in de volgende opmerkingen naar het APKB verwezen wanneer de bepalingen van het ontwerp ervan afwijken of daarvan lijken af te wijken";

dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State over de bestreden bepalingen het volgende advies heeft gegeven:

" 2.1. Artikel 9, § 3, van het APKB bevat de volgende bepaling:

'De werving en selectie geschiedt in ieder geval op grond van een objectief wervingssysteem dat, naar vorm en inhoud, de nodige waarborgen biedt inzake gelijke behandeling, verbod van willekeur, onafhankelijkheid en onpartijdigheid'.

Die bepaling heeft niets van haar geldigheid verloren en zal ook na 1 juli 2014 niets van haar geldigheid verliezen, aangezien zij de weergave is van het beginsel van de gelijke toegang tot openbare ambten, dat zelf is afgeleid van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie dat verankerd is in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.2. Volgens sommige bepalingen van het ontwerp worden de aanspraken en verdiensten van de kandidaten evenwel louter vergeleken op basis van een gesprek met de bevoegde selectie- of bevorderingscommissie, en dat zonder het organiseren van selectietests die voldoende garanties van objectiviteit bieden ter naleving van die beginselen.

Dat geldt voor de aanwervingsprocedures.

Uit artikel 46, eerste lid, tweede zin – waarin wordt bepaald dat een selectie beperkt kan blijven tot de "specifieke module" – en uit artikel 51, § 1, derde lid, eerste zin – waarin wordt bepaald dat de "specifieke module" beperkt kan blijven tot een gesprek met de selectiecommissie – [volgt] dat de aanwervingtests zich kunnen beperken tot een gesprek met de selectiecommissie, zelfs zonder dat die

commissie tijdens dat gesprek beschikt over het *curriculum vitae* of een motivatiebrief van de kandidaat, aangezien de kandidaat anders dan bij de bevorderingsprocedure door verhoging in graad, die stukken niet hoeft over te zenden.

Voor die procedures, en voor die betreffende de overgang naar een hoger niveau zoals geregeld door de artikelen 108 en 109 van het ontwerp, zou een test moeten worden georganiseerd die het mogelijk maakt de aanspraken en verdiensten op objectieve wijze met elkaar te vergelijken – bijvoorbeeld door [gebruik] te maken van een anonieme schriftelijke test – en zo de naleving van de voornoemde beginselen te waarborgen.

2.3. Wat de bevorderingsprocedures door verhoging in graad betreft, bepaalt artikel 84, tweede lid, dat de vergelijkende tests in het kader van de verhoging in graad "de specifieke selectiemodule bedoeld in artikel 51" vormen, en stelt artikel 51, § 1, derde lid, eerste zin, dat de "specifieke module" beperkt kan blijven tot een gesprek met de selectiecommissie en dat de aanwervingtests zich kunnen beperken tot een gesprek met die commissie. Voor de betrekkingen van rang A3 moet de kandidaat een directieplan voorstellen.

Overigens luidt het derde lid van hetzelfde artikel 84 als volgt:

'Voor de betrekkingen van de rang A3 en A2 omvat/omvatten de proef/proeven steeds minstens een gesprek met de selectiecommissie, zoals bedoeld in artikel 93'.

Daaruit lijkt *a contrario* te volgen dat voor de rangen B2, C2, D2 en E2 de selectie zal geschieden zonder dat er zelfs een gesprek met de bevorderingscommissie heeft plaatsgevonden.

In het verslag aan de Regering zou moeten worden uitgelegd waarom er aldus een onderscheid wordt gemaakt tussen de betrekkingen van rang A3 en A2, en die van rang B2, C2, D2 en E2";

Overwegende dat het beginsel van de gelijke toelaatbaarheid tot de openbare ambten slechts een bijzondere toepassing is van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie die verankerd zijn in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat de vereisten daarvan op adequate wijze worden uitgedrukt in artikel 9, § 3, tweede zin, van het APKB; dat elk statuut van personeelsleden van de openbare dienst aldus moet worden georganiseerd dat het alle vereiste waarborgen biedt voor de naleving van het grondwettelijk voorschrift; dat de objectieve en onpartijdige vergelijking van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten voor een openbaar ambt onontbeerlijk is opdat de gelijke toelaatbaarheid van de burgers tot de openbare ambten gewaarborgd wordt;

Overwegende dat de ontworpen bepalingen, na het advies van de afdeling Wetgeving, niet zijn gewijzigd – met uitzondering van de schrapping van een lid uit het ontworpen artikel 108 zonder weerslag op de relevantie van het middel; dat het middel, in zoverre het wordt ontleend aan schending van artikel 9 van het voornoemde koninklijk besluit van 22 december 2000, om de in het advies in kwestie opgegeven redenen, gegrond is voor zover daarin de nietigverklaring wordt nagestreefd van de artikelen 46, 50, 83, eerste en tweede lid, 108 en 109 van het bestreden besluit; dat voor het overige het administratief dossier geen enkele verklaring bevat ter rechtvaardiging van het onderscheid dat in artikel 83, derde lid, van het bestreden besluit wordt gemaakt tussen de betrekkingen van rang A3 en A2 en die van rang B2, C2, D2 en E2; dat het middel, in zoverre het ontleend wordt aan schending van de algemene beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, eveneens gegrond is voor zover daarin de nietigverklaring van die bepaling wordt nagestreefd;

Overwegende dat de verzoekers een vierde middel ontlenen aan schending van artikel 87, § 2, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 en aan de onbevoegdheid van de steller van de handeling; dat ze betogen dat artikel 87, § 2, van de bijzondere wet ertoe strekt de objectiviteit en de professionalisering van de wervingsmethodes te waarborgen, doordat daarin geëist wordt dat het personeel van de verwerende partij inzonderheid door bemiddeling van SELOR wordt aangeworven; dat ze evenwel aanvoeren dat artikel 34 van het bestreden besluit voorziet in de mogelijkheid een samenwerkingsprotocol af te sluiten dat het mogelijk maakt de organisatie van de selectietests aan andere instellingen dan SELOR over te dragen; dat zij eraan herinneren dat de Raad van State in arrest nr. 62.923 van 5 november 1996 heeft geoordeeld dat artikel 87, § 2, van de bijzondere wet stelt dat het personeel van de gemeenschaps- en gewestregeringen wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor werving van het Rijkspersoneel en in geen enkele uitzondering op die regel voorziet; dat zij ervan uitgaan dat het voornoemde artikel 34 ertoe sterkt aan SELOR de bevoegdheid die hem bij de bijzondere wet is toegekend geheel of gedeeltelijk te ontnemen en dat de regering van de verwerende partij niet bevoegd was om van een bijzondere wet af te wijken;

Overwegende dat de verwerende partij, steunend op arrest nr. 189.526 van 16 januari 2009, antwoordt dat artikel 87, § 2, van de bijzondere wet de overheid er niet van weerhoudt de grote lijnen van de selectieprocedure te bepalen; dat zij dat arrest in die zin interpreteert dat artikel 87, § 2, niet impliceert dat SELOR in het kader van de personeelswerving op exclusieve wijze opereert; dat zij eraan herinnert dat bij die bepaling alleen wordt geëist dat de werving geschiedt "door bemiddeling" van SELOR, wat de mogelijkheid zou laten dat andere personeelsleden dan die van SELOR erbij betrokken kunnen zijn; dat zij daaruit afleidt dat het bestreden artikel 34, waarbij een samenwerking wordt ingesteld tussen de minister en SELOR met het oog op het organiseren van de selecties, niet in strijd is met artikel 87, § 2, aangezien dat artikel 34 bepaalt dat de selecties, in ieder geval, zullen geschieden "onder toezicht van SELOR"; dat zij stelt dat SELOR dus haar grote invloed op de werving van het personeel van de verwerende partij behoudt en dat het samenwerkingsprotocol de onafhankelijkheid van SELOR niet kan aantasten; dat zij die argumentatie in haar laatste memorie herhaalt;

Overwegende dat artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen het volgende bepaalt:

" Iedere Regering stelt de personeelsformatie vast van haar administratie en doet de benoemingen. Dit personeel wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor werving van het Rijkspersoneel";

dat het ontworpen artikel 34 luidde als volgt:

" Voor de aanwerving en de overgang tot een hoger niveau, sluiten de minister en SELOR een samenwerkingsprotocol af voor het Ministerie en voor de instellingen bedoeld in artikel 2 van het besluit van XX.

De Minister pleegt voorafgaandelijk overleg met de leidende ambtenaren van het Ministerie en van de voormelde instellingen.

Het samenwerkingsprotocol duidt de partijen bevoegd voor de organisatie van de selecties aan, hierna bedoeld door 'organisator van de selectie', en bevat bepalingen betreffende de gehele of gedeeltelijke overdracht van de organisatie van de selecties, desgevallend onder toezicht van SELOR.

Het samenwerkingsprotocol wordt aan de Regering voorgelegd ter goedkeuring";

Overwegende dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State in het voornoemde advies nr. 54.917/2 het volgende heeft gesteld:

" 4. Artikel 34, derde lid, luidt als volgt:

‘Het samenwerkingsprotocol duidt de partijen bevoegd voor de organisatie van de selecties aan, hierna bedoeld door ‘organisator van de selectie’, en bevat bepalingen betreffende de gehele of gedeeltelijke overdracht van de organisatie van de selecties, desgevallend onder toezicht van SELOR’.

Die bepaling is niet verenigbaar met artikel 87, § 2, eerste lid, tweede zin, van de voornoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat bepaalt dat het personeel van de gewesten en gemeenschappen wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor werving van het Rijkspersoneel, dat SELOR is geworden.

In advies 46.689/2, op 23 juni 2009 verstrekt over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 4 maart 2010 ‘betreffende de vergelijkende examens georganiseerd voor de werving en de overgang naar het hogere niveau van de ambtenaren van de diensten van de Regering van de Franse Gemeenschap, van de Hoge Raad voor de Audiovisuele sector en van de instellingen voor openbaar nut die onder het sectorcomité XVII ressorteren’, heeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State geoordeeld dat het ontwerp moest worden gewijzigd ‘de manière à omettre toute délégation de compétence du SELOR à des membres des services de la Communauté française pour ce qui concerne le recrutement des ses agents […]’.

Het voornoemde derde lid kan dus niet aanvaard worden. Alleen SELOR mag de selecties organiseren als het gaat om een aanwerving, ook voor mandaten. Dat geldt niet voor de vergelijkende examens voor de overgang naar het hogere niveau, voor de herplaatsing of voor de interne mobiliteit. Artikel 41, tweede lid, dat bepaalt dat “[w]anneer enkel de mogelijkheden van herplaatsing of interne mobiliteit gekozen worden, […] het ministerie zelf de selectie [organiseert]”, kan bijgevolg aanvaard worden.

Ongeacht de bewoordingen van artikel 87, § 2, van de voornoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980 en van het voormelde advies 46.689/2, wordt aanvaard dat de gemeenschaps- en gewestregeringen de grote lijnen kunnen bepalen van de selectieprocedure en daarin een rol kunnen spelen. Zij kunnen met name selectiecommissies samenstellen die verschillend zijn van SELOR en de programma’s van de tests opstellen.

Bovendien zou volledig aan artikel 87, derde lid, van de voornoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980 voorbijgegaan worden als SELOR niet nauw bij de wervingsprocedure zou worden betrokken, en ‘[g]een doorslaggevende rol [zou] vervullen in de selectie en de werving van de ambtenaren’.

Zo bepaalde artikel 8 van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 1 december 2006 ‘tot instelling van een mandatenregeling voor de ambtenaren-generaal van de Diensten van de Regering van de Franse Gemeenschap, de Hoge Raad voor de Audiovisuele Sector en de instellingen van openbaar nut die onder het Comité van Sector XVII ressorteren’, waarover de Raad van State het voornoemde arrest-Regaert heeft gewezen, dat de afgevaardigd bestuurder van SELOR het voorzitterschap van de selectiecommissie waarnam en dat SELOR de leden van die commissie aanstelde. Tevens is het zo dat, hoewel artikel 111 van de Waalse Ambtenarencode bepaalt dat de programma’s van de vergelijkende

wervingsexamens opgesteld worden door de Regering, zulks geschiedt op advies van SELOR.

De gemachtigde van de minister is het ermee eens dat het ontwerp dienovereenkomstig moet worden aangepast, ook wat de selectie van de mandaathouders betreft";

Overwegende dat artikel 34 van het bestreden besluit als volgt luidt:

" Voor de aanwerving en de overgang tot een hoger niveau, sluiten de minister en de gedelegeerd bestuurder van SELOR een samenwerkingsprotocol af voor het Ministerie en voor de instellingen bedoeld in artikel 2 van het besluit houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 27 maart 2014.

De Minister pleegt voorafgaandelijk overleg met de leidende ambtenaren van het Ministerie en van de voormelde instellingen.
Het samenwerkingsprotocol duidt de partijen bevoegd voor de organisatie van de selecties aan, hierna bedoeld door 'organisator van de selectie', en bevat bepalingen betreffende de gehele of gedeeltelijke overdracht van de organisatie van de selecties, onder toezicht van SELOR";

Overwegende dat de verwerende partij ten gevolge van het voornoemde advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State in het derde lid van het ontworpen artikel 34 het woord "desgevallend" heeft geschrapt; dat die aldus gewijzigde bepaling geen antwoord biedt op de kritiek van de afdeling Wetgeving, aangezien het beginsel dat in artikel 87 , § 2, van de bijzondere wet is vervat en naar luid waarvan het personeel van de gewestregeringen "wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor werving van het Rijkspersoneel", vereist dat SELOR, in heel de wervingsprocedure, een doorslaggevende rol behoudt; dat bepalen dat personen die niet tot SELOR behoren als organisator van selecties kunnen optreden bij een oproep tot gegadigden die openstaat voor personen die niet bij de verwerende partij werken, en daarbij aan SELOR alleen een toezichtsrol toekennen, bijgevolg in strijd is met artikel 87, § 2, van de bijzondere wet; dat het middel dan ook gegrond is in zoverre het gericht is tegen artikel 34, derde lid, van het bestreden besluit;

Overwegende dat de verzoekers een vijfde middel ontlenen aan schending van artikel 33 van de Grondwet, van de artikelen 70 en 73 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, aan onbevoegdheid van de steller van de handeling en schending van de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur; dat ze aanvoeren dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de beperking van de bevoegdheid van een ontslagnemende regering tot de lopende zaken een rechtsregel is waarvan de schendingen door de Raad worden bestraft, dat die beperking van bevoegdheid is verruimd in het geval van ontbinding van de kamers zonder ontslag van de regering, dat die verruiming verantwoord is doordat in geval van ontbinding van de kamers de regering niet meer gecontroleerd wordt door de Kamer van volksvertegenwoordigers, dat op dat ogenblik de parlementaire controle zoals beschreven in de artikelen 100 en 101 van de Grondwet niet meer kan worden uitgeoefend en dat bij ontstentenis van daadwerkelijke controle door het Parlement, de bevoegdheid van de regering beperkt is tot de lopende zaken en de dringende zaken; dat zij daaraan toevoegen dat wat de gewestregeringen betreft, de Raad van State geoordeeld heeft dat de regeling op het stuk van de lopende zaken ook geldt voor zaken die worden behandeld terwijl het Parlement niet meer bijeen kan komen en niet meer in staat is om, *de facto*, de controle op de uitvoerende macht uit te oefenen; dat zij betogen dat *in casu* het bestreden besluit is vastgesteld nauwelijks een maand voor de laatste vergadering van het Parlement en dat het pas na de regionale verkiezingen ter kennis is gebracht van het Parlement en de burgers door de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad; dat ze daaruit afleiden dat op de inhoud van het bestreden besluit geen democratische controle heeft kunnen plaatsvinden, dat het *in extremis* of zelfs in een periode van lopende zaken is vastgesteld en dat de regering niet meer bevoegd was om het vast te stellen; dat ze dit middel eveneens hebben opgenomen in hun memorie van wederantwoord en in hun laatste memorie;

Overwegende dat de bestreden regeling op 27 maart 2014 is vastgesteld door een regering die niet ontslagnemend was en op een ogenblik dat het Brussels Hoofdstedelijk Parlement nog bijeen kon komen in het kader van de lopende zittingsperiode, wat het overigens gedaan heeft op 25 april 2014, dus bijna een maand na de vaststelling van de bestreden handeling; dat het middel dus ongegrond is,

B E S L U I T:

Artikel 1.

Vernietigd worden de artikelen 34, derde lid, 45, 50, 83, eerste tot derde lid, 108, 109 en 140, § 2, tweede streepje, van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 maart 2014 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het besluit waarvan de artikelen 34, derde lid, 45, 50, 83, eerste tot derde lid, 108, 109 en 140, § 2, tweede streepje, vernietigd zijn.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op 400 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIIIe kamer, op vijf juni tweeduizend vijftien door:

Jacques VANHAEVERBEEK,	kamervoorzitter,
Pascale VANDERNACHT,	staatsraad,
Frédéric GOSSELIN,	staatsraad,
Béatrice DRAPIER,	griffier.

De Griffier **De Voorzitter**

B. DRAPIER **J. VANHAEVERBEEK**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973**